

snitlig daglig spiser 600 Personer. Overalt, hvor Fru Morgenstern viste sig i Folkekøkkenerne, blev hun modtagen paa den hjærteligste Maade af de mange spisende Gæster. I et af dem rejste en Mand sig, som havde spist der i mange Aar, og udbragte et Leve for „Folkekøkkenernes Moder“; alle tilstedeværende Gæster stemmede i med.

Mandag den 8. Juni var der Fest for alle Folkekøkkenernes Medhjælpere. I Skyttehuset ved Schmargendorf, i Nærheden af Berlin, samledes de alle Kl. 3, dels til Vogns, dels med Jernbane og Dampsporvogne. Hvert Køkken havde sit eget blomstersmykkede Bord, og midt imellem var der dækket et langt Bord til Styrelsen for Folkekøkkenerne, Æresgæsterne, de fremmede delegerede og Pressen.

Da Fru Morgenstern Kl. 5 viste sig, blev hun modtagen med kraftige Leveraab og Viften med Lommetørklæderne. Der serveredes med Kaffe, Brød og Kager, og Taler holdtes af flere af de kvindelige Funktionærer, alle fulde af Tak til Fru Morgenstern for hendes dygtige og kærlige Ledelse. Denne udbragte en Skaal for sin „Armé“, hvori hun fremhævede, at det var Medhjælpernes Pligttrøskab og Kærlighed til Foretagendet, som havde gjort det muligt at bringe Folkekøkkenerne til den Højde og den Anseelse, hvortil de var naaede, og hun bad dem vedblivende staa Foreningen bi med Troskab og Flid, for at den kan virke til Gavn ogsaa for Fremtiden — hun sluttede med et Leve for det samlede Personale. Efter Bordet morede man sig paa forskellig Maade i Skoven. En Del samledes i Salen, hvor der blev spillet, sunget og deklameret, indtil Signalet lød til Aftensbordet, der var dækket i et stort Telt. Varm Kalvesteg med Salat og Kompot samt Øl friskede op i den kolde Aftenluft. Hver af Personalet fik desuden en Pengegave tre Mark (omtrent tre Kroner).

Saaledes sluttede den smukke tre Dages Fest for Folkekøkkenernes 25 Aars Bestaaen og velsignelsesrige Virksomhed.

M. B.

Jesus af Nazarets Dom.

Ulykkelige Kvinde!

Du Nattens Barn!

Som de retfærdige foragter.

Som de rene afskyr.

Og som de dydige vender sig bort fra.

Jeg elsker Dig.

Thi Du kan ikke gøre for, at Du blev saaledes. Du kan ikke gøre for, at Du, lille Fugl, faldt i den ulykkelige Skæbnens Klør, naar saa djævelske Snarer lagdes ud for Dig.

Kvinde!

Som troede, at Ederne var Ærlighed og Forsikringerne Alvor.

Og som bukkede under og elskede. Og tilsidst gav efter for ham, som forsikrede, at han aldrig vilde kunne glemme Dig.

Som lod ham triumfere og i brændende Lidenskab nyde din Kærlighed.

Den letsindige!

Som ikke ejede en Tanke for de Lidelser, for al den Kval, den Elendighed og de Taarer, som vilde blive en Følge af hans Sejr.

Den Usling!

Der hos Dig tændte en Brand, som skal hærje dit Væsen hele Livet igennem.

Og som saa forlod Dig.

Og som lo af det Dagen efter.

Som nu jager efter nye Offere og tænker paa nye Erobringere.

Forførte Kvinde!

Grædende Magdalene!

Jeg kender din stille Lidelse. Jeg kender din hemmelige Kval. Jeg véd, hvad der fremkalder Taarerne. Jeg véd det alt sammen, og derfor ejer Du mit Hjertes hele Deltagelse og Sympati, naar Du i Ensonheden maa lide den svage, følelsesfulde, forladte Kvindes unævnelige Kval.

Jeg ser Dig sidde ved Vinduet og længselsfuldt stirre ud i Mørket.

Jeg ser Dig om Aftenen vandre omkring under Lygternes matte Skin.

Jeg ser Dig paa den Seng, hvor Du i Nattens Timer vrider Dig i Angest.

Jeg ser Dig angre — — —

Angre, at Du elskede!

Men nu har Du en Gang været tankeløs nok til at have gjort det.

Og derfor har alt sammensvoret sig for at drive og drage Dig dybere og dybere ned — ned, hvor Du tilsidst sluges af Natten og forsvinder i Mørket.

Jeg ser saa godt, hvorledes Du *modstræbende* følger med — men Du *følger* med, thi hos Dig er vakt Trangen til saa meget, Du ikke før kendte, nye Kræfter er vakt til Live, og Synden er herlig, forførerisk og skøn i al sin Vederstyggelighed og trods Elendigheden, den fører med sig.

Ak, om jeg dog vidste noget, som kunde hjælpe Dig!

Ak, om jeg kendte nogen, der kunde omskabe Dig!

Eller henflytte Dig i andre Omstændigheder.

Men jeg véd ingen.

Menneskene forstaa Dig ikke.

Samfundet forfølger Dig og gør Dig endnu ulykkeligere.

Ak, om Jesus af Nazaret endnu levede!

Han, der var Tolderes og Synderes Ven!

Og som kendte Lidelsen.

Og som sagde: „Ve Eder!“ til de dydige Farisæere, der vilde stene din Søster til Døde.

Ak, om han levede!

Han, hvis Hjærte bankede saa varmt for Sorgens Barn og for Nødens.

Og som lod Maria Magdalene være sin fortrolige Veninde.

Om han dog levede!

Da vilde jeg føre Dig til ham.

Til ham, Du foragtede, Du Nattens ulykkelige Barn!

Bort fra Farisæerne, som dømmer Dig.

Fra de rene, som afskyr Dig.

Fra de retfærdige, som trækker sig tilbage fra Dig.

Fra de kristne, som dadler Dig.

Til ham vilde jeg føre Dig, Du Synderinde! —

Hvorfor bæver Du?

Frygter Du ogsaa for ham?

Ingen vilde forstaa Dig saa godt som han.

2)

Nedad.

Skitse af Daniel Sten.

Det bankede paa Døren. Et lille Hoved tittede ind, det nikkede og smilede, og to store Øjne skinnede i Mørket.

„Nej ser man det, Niels er hos Tante, og I sidder begge to og filosoferer saadan midt paa Formiddagen. Nu er jeg færdig med min Plads! Jeg kom op at skændes med Fruen, det er et rigtigt simpelt Menneske. Hun vilde have tre Piber med dobbelte Læg af et Stykke Strimmel paa ti Alen og paastod, at jeg havde stjaalet Tøjet, da der ikke blev mere end to. Naa, jeg klarede mig godt, kan I tro, og jeg sagde hende Sandheden, den Madam. Hun jog mig naturligvis straks bort, det kan I nok tænke. Jeg fik min Løn, og nu er jeg her med en Femkrone. Det er morsomt, ikke? Kan Du tage mig nu, Tante, for jeg kan

ikke blive mere, hvor jeg er. Uha, sikken Redelighed. Herre Gud! hvor Livet dog er elendigt, naar man er saa fattig og alene som jeg. Men — jeg fortvivler saamænd ikke alligevel, den Slags Tømmer er Sofie Høgg ikke lavet af, skal I faa at se!“

Niels saa forskrækket ud, det samme gjorde hans Moder. Der blev nu en Mængde Forklaringer, og det blev besluttet, at Sofie skulde flytte ind samme Aften.

Sofie var en Pige med straalende Humør. Hun var en rask Pige, maaské lidt vel hidsig, lidt for hurtig til at blive vred, men lige saa hurtig god igen. Hun talte vel meget, var højroset, næsten lidt støjende, hendes Bevægelser var noget kantede, navnlig slog hun gerne ud med Armene, men der var over hende en saadan ungdommelig Friskhed, at hun straks fra Begyndelsen gjorde Indtryk af en sollys Foraarsdag ude i Naturen. Hendes Latter smittede uvilkaarligt. Øjnene smilede stadigt, og de friske, hvide Tænder lyste som Perler fra den svulmende, purpur-røde Mund, der altid stod halvaaben. Hun var ikke egentlig smuk, men hun var saa ung og saa blomstrende. Det var som om

alle hendes tarvelige Kjoler var hende for snevre, saaledes svulmede hendes kraftige Lemmer af Sundhed og Kraft. Og dog klædte alt hende, selv den mere end tarvelige sorte Kjole. Det krusede Haar stod omkring Ansigtet som en Glorie, gav Nakken en nydelig Relief, krusede og krøllede sig overalt. Skikkelsen havde over sig noget halvvildt, graciøst, det, der i hendes Væsen mulig kunde støde, forsonedes af det oprindelige og barnligt ubevidste i hele hendes Maade at være paa. Hun var indtagende paa sin Maade, og det følte Niels. Det var hans Kæreste, han elskede hende saaledes som man elsker den, man har vunden uden Kamp og i hvis Besiddelse man føler sig tryk. Det var en Forlovelse uden Overenskomst, uden Fremtid, uden Forhaabninger. De havde været „forlovede“ saa langt de kunde huske tilbage, siden de var ganske smaa og Mødrene boede i samme Hus. Det var noget saa selvfølgeligt, saa naturligt, at de to skulde tilhøre hinanden, der var ikke Lidenskab, ikke brændende Kærlighed. De var som skabte, den ene for den anden. Hans tilbageholdne, fine og